

ת"פ 61163/06 - מדינת ישראל נגד א ט

בית משפט השלום בקריה גת

ת"פ 61163/06 מדינת ישראל נ' ט
תיק חיזוני: 267855/2016

לפני כב' השופטת נגה שמואלי-מair, סגנית נשיאה
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
א ט
הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד ליטל לוון

הנאשם - בעצמו וב"כ עו"ד סמיון ינשטיין בשם עו"ד יאיר לחן

מתרגמן לשפה האנגלית מר בני גרמי

החלטה

א. רקע עובדתי והשתלשות ההליכים

1. במסגרת הסדר טיעון אשר גובש בין הצדדים, הנאשם הודה ביום 11.12.2016, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של **תקיפה סتم של בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **היזק לרכוש בمزיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **כליאת שווא**, לפי סעיף 377 לחוק העונשין; **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; **והדחה בחקירה**, לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, בהתמצית, ביום 21.06.2016, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, הנאשם תקף את רעיתו (להלן: "המתלוננת") בכר שדחף אותה באמצעות דלת החדר, וכתוצאה מכך נגרמו לה כאבים בידיהם. בהמשך, הנאשם נגע בשערת של המתלוננת בשתי ידייו, אמר לה: "אני אשגע אותך ואוציא לך קרניים", תפס בלחיה וסובב את ידה הימנית.

עוד נטען, כי שבועיים לאחר מעשי המתוארים לעיל, הנאשם שבר בדירתו (בה הוא מתגורר ביחד עם המתלוננת) צלחות עם הרצפה. בסמוך לכך, כאשר המתלוננת ביקשה לעזוב את הדירה, הנאשם תקף אותה בכר שתפס אותה בחזקה ודחף אותה לכיוון המטבח. כן נטען, כי הנאשם באותו המועד, ככל את המתלוננת בדירה, בכר שנעל את דלת הכניסה ולקח עמו את המפתח.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה אף כשבועיים עברו ליום 21.06.2016, הנאשם אים על המתלוונת וניסה להניאה מלהתלוון במשטרת, בכר שאמר לה: "אם תתלוונני ברווחה או במשטרה תדע לך אני לא אש סתם בכלא אלא אחרי שגמרתי אותך". עוד אמר הנאשם, כך נטען, כי גמור אותה ויתאבך, כי לא מעוניינים אותו החיים וכי יעשה לה יותר מהה שעשה עד עכשו.

2. בהתאם להסתמאות בין הצדדים, במועד הכרעת הדיון הנאשם לא הורשע במינויו לו, והופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקير בעניינו.

3. מתスクיר שירות המבחן מיום 23.03.2017, עולה כי הנאשם מסר שהוא יכול בין המתוונת וכי האחרונה שברה את הטלפון הנכיד שלו, מה שהביאו להגש תלונה במשטרת. יחד עם זאת, הנאשם שלל קיומה של כל התנהגות אלימה כלפי המתוונת, בין אם בעבר ובין אם כיום. את הפער בין הודהתו בכתב האישום המתוקן לבין דבריו בשירות המבחן, הסביר הנאשם באז הבנת השפה העברית, ככלבריו, בת דודתו שנכחה בדיון אינה דוברת אמרהית ותרגומה היה לך.

4. לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן האמור, בדיון שנערך ביום 04.04.2017, ביקש הנאשם, באמצעות בא כוחו, להתרIOR לוחזר בו מהודהתו. בקשה זו התבבסה בעיקר על האמור בתסקיר שירות המבחן, ועל הטענה לפיה בדיון שבו הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, לא נכון מתרגמן לשפה האمهرית וכי הוא לא הבין במה הוא מודח. ביום, נטען מפי הסגנור כי שוחח עם הנאשם באמצעות מתרגמנית, והוא חזר בו מהודהתו בחלק ניכר מעובדות כתוב האישום.

ה הנאשם, בשפה רפה, כי יש דברים שהוא עשה ויש דברים שלא, כך קלשונו, וביקש לדעת מה אמרו העדים שמסרו עדות במשטרת.

המאשימה התנגדה לבקשה לחזור מהודהה, והפנמה לפרטוקול הדיון מיום 11.12.2016, שם הנאשם הצהיר כי קרא את כתב האישום, הבין את תוכנו, אישר את הסדר הטיעון. עוד לטענת המאשימה, אף בדיון שהתקיים מאוחר יותר, שעסק בבקשת להקל בתנאי שחרורו של הנאשם, הלה לא ביקש לחזור בו מהודהה. בשל אלה, כאמור, המאשימה ביקשה לדוחות את בקשתו של הנאשם ולא לאפשר לו לחזור מהודהה שנותן במסגרת הסדר הטיעון.

ב. המוגרת הנורמטיבית

5. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד פ"**), שכותרתו "חזרה מהודהה", קובע כהיא לישנא:

"הודההנאשפטבעבדה, אמבאהודיהשבכתבלפניה המשפטואםבמהלך המשפט,
ראשיאוואכלשלבשל המשפטלווחזרובמו מהודהה,
כולהאומקצתה, אמתהרשאהזאתביבת המשפט מנויוקם מיום חדיש ישירשו".

6. הנה כי כן, מצד אחד, סעיף 153(א) לחסד פ מותר פתח לנאים ומאפשר לו לחזור מהודהתו מקום שנפל בה פגם וכאשר היא אינה משקפת את שאריע באמת. מצד שני, החוק קיים בקשר לשימור ולהגן על גורמי היציבות, הוודאות והאמינות אשר כה חיוניים להליך הפלילי, ולכן נקבע כי בית המשפט לא יתיר לנאים לחזור בו מהודהתו אלא אם נמצאו לכך **ニימוקים מיוחדים**. האיזון הראי בין שתי התכליות האמורויות, מביא לידי כך שחזורה מהודהה אינה מותנית ברצונו של הנאשם בלבד, אלא נדרש לשם כך אישור של בית המשפט, שיינטן אף ורק בנסיבות מיוחדות

ומנימוקים מיוחדים שיירשמו (ראו דבירה של כב' השופט א' פרוקצ'יה (דעת מיעוט לעניין התוצאה) בראע"פ 80/2009 **שי אمسلם נ' מדינת ישראל**, (30.03.2009) (להלן: "ענין אمسلם").

7. לפרשנות המונח "נימוקים מיוחדים", שבתקיימים בבית המשפט יתיר לנאם לחזור בו מהודאותו, לא נקבעו מסמורות בפסקתו של בית המשפט העליון, ובכל מקרה נפסק כי אין מדובר ברשימה סגורה של נימוקים (ע"פ 6028/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (20.03.2014)).

בע"פ 5561/03 **מדינת ישראל נגד פלוני**, (19.01.2004), קבע כב' השופט א' גرونיס (כתוארו אז), כי בכלל, יותר לנאם לחזור בו מהודאותו רק במקרים חריגות, אשר מתקיימות, למשל, מקום בו מתוך מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממש שמא הנאם הודה באשמה שלא מתוך רצונו החופשי או תוך שאינו מבין את משמעותה הוודאות. בית המשפט העליון אף הפנה לגישות השונות בפסקה בעניין זה, וציין כי בע"פ 3754/91 **מדינת ישראל נ' סמחאת**, פ"ד מה(5) 798 (1991), נקבעה על ידי שופטי הרוב גישה מוקלה, תוך שנקבע כי אין להכבד על נאם שרצונו לחזור בו מהודאה אינו נובע מתוך תכיס פסול, אלא מטעם ענייני, וכי די בכך שהוא סבור שטעה בשיקוליו עת הודה במיחס לו, ומתרטתו היחידה היא שתינן לו הזדמנות להוכיח את חפותו. מנגד, כב' השופט א' גرونיס ציין כי הגישה המחייבת (העליה מתור פסקי הדין שאוזכרו על ידו) נקבעה מוקם בו דובר בנאים אשר ביקשו לראשונה לחזור בהם מהודאותם אך במסגרת הערעור ולאחר שדין נגמר זה מכבר על ידי הרכאה הדינית.

במקום אחר, נקבע כי כאשר מתברר שההילך אשר הוביל לגיבושו של הסדר הטיעון מעורר ספקות בדבר תוקף ההסתמה אשר נתן הנאם, יתכן שהיא בכר כדי להצדיק מתן הרשות לחזור מהודאה, ולא כל שכן מוקם בו הבקשה הוגשה עוצר למתן גזר הדין (ענין אمسلם; בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (20.12.2002)). כך גם, מוקם בו נמצא כי בתסקיר שירות המבחן קיימת הכהשה של הנאם לגבי האחריות לעבירות שבahn הודה במסגרת הסדר הטיעון, שומה על בית המשפט להידרש לכך, ולהעמיד את הנאם על נפקותם של הדברים, לכאן או לכאן (ע"פ 15/8462 **מוחמד אבו ראס ואח' נ' מדינת ישראל**, (30.11.2016)).

8. בית המשפט העליון עמד במספר הزادנות על החשש שמא הנאם ינצל לרעה את זכותו הדינית לחזור בו מהודאות ובឧותו כן יפגע באינטרסים המוגנים אשר פורטו לעיל אף בחקיר האמת, ועל הסכנות הטമונות בנזקית גישה מוקלה כלפי נאים המבקשים לחזור בהם מהודאותם (ראו למשל, **ענין אمسلם; בע"פ 13/6028 פלוני נגד מדינת ישראל**, (20.03.2014)). עוד בעניין זה, ראוי להזכיר כי מעצם טיבו וטבעו, הילך גיבוש הסדר הטיעון בהחלט עלול לא אחת לעורר לחץ נפשי ברמה חזית או אחרת אצל הנאם. אולם, אין די בכך זה כשלעצמו כדי להצדיק מתן רשות לחזור מהודאה, וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ועל פי נסיבותו. בדומה, גם הודהה אשר באה בעקבות המלצתו של הסגנו לנאם להודות, שאם לא כן, הוא יהיה צפוי לעונש כבד יותר, תישאר על כנה ולא תיפסל בשל סיבה זו בלבד, ובלבד שלא היה בהמלצתו זו כדי לשלו את רצונו ובחירה החופשית של הנאם אם להודות בכתב האישום אם לאו (ענין אمسلם; בע"פ 10705/05 **אבי מסיקה נ' מדינת ישראל**, (02.05.06); בע"פ 635/05 **אמג'ד דענא ואח' נ' מדינת ישראל**, (26.11.2007); בע"פ 13/6028 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (20.03.2014)).

9. לבסוף, בפסקת בית המשפט העליון נודעת חשיבות מכרעת **"מבחן העיתוי"**. לפי מבחן זה, ככל שבקשתו של הנאם לחזור בו מהודאות מוגשת בשלב מוקדם יותר של ההליך הפלילי, כך פחות החשש מפני מניפולטיביות וניצול לרעה של הזכויות הדיניות, ולכן במקרים אלה, על פי רוב, בית המשפט ינקוט בגישה המוקלה יותר עם הנאם (ענין אمسلם; בע"פ 5583/08 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (13.04.2010)).

אולם, על אף המשקל הרב שיש לייחס לשיקול העיתוי, מבחן זה אינו עומד לבדו, ולא בכל מקרה שבו הנאם מבקש

לחזר בו מהודאותו עובר למתן גזר הדין בבית המשפט יתר לו לעשות כן. בבאו של בית המשפט להכריע בבקשת נאש לחזר בו מהודאותו, "מבחן העיתוי" ישמש ככל עזר בלבד לצורך הכרעה בבקשתו העיקרי, הוא "**מבחן המנייע**". קרי, על בית המשפט לבחון בכל מקרה ו莫名其妙 מהו המנייע העומד מאחריו בבקשתו של הנאשם, אם מדובר ברצון כן ואמתה' להוכיח את חפותו או שהוא מדובר במהלך טקטי שנועד לגרוף תועלת משפטית כלשהי (ע"פ 3/13 6028 פלוני נגד מדינת ישראל, (20.03.2014)).

10. כללים של דברים, רק בהתקיימים של "**ニמקים מיוחדים**" עתר בית המשפט לבקשתו של הנאשם לחזר בו מהודאות. אין מדובר ברישמה סגורה של נימוקים אשר יכולים להיות עליה למתן יותר מאשר מהודאה, וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבות הקונקרטיות, תוך שעל בית המשפט, בראש ובראשונה, לתור אחר **הmaniue** האמתי של הנאשם המבקש לחזר בו מהודאותו. כאשר המנייע העומד מאחריו הבקשה הוא רצונו הכן והאמתתו של הנאשם להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי שלא להסבירם של אותם "**ニמקים מיוחדים**" (ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה(5) 798 (1991)).

יעתיו הגשת הבקשה יכול לעזור הרבה בגילוי המנייע כאמור, תוך שיכל שהבקשה מוגשת בשלב מאוחר יותר, בוודאי אם לאחר גזר הדין, קר גובר החשש שהוא אכן מדובר ברצון כן ואמתה' של הנאשם להוכיח את חפותו, אלא בתכיסנות לשמה ובצד טקטי פסול (ע"פ 11/6349 גנס שניידר (נשימוב) נגד מדינת ישראל, (10.06.2013) (להלן: "**ענין שניידר**").

ג. **מן הכלל אל הפרט**

11. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, עינתי בתסקירות השירות המבחן, והתרשםתי באופן בלתי אמצעי מה הנאשם ומדובר, שוכנעתי כי במקרה הנדון מתקיימים אותם "**ニמקים מיוחדים**" אשר יש בהם כדי להצדיק מתן הזדמנות לנאש להוכיח את חפותו ולאפשר לו לחזר בו מהודאותו. כל זאת מהטעמים שיפורטו לעיל.

12. ראשית, הנאשם ביקש לחזר בו מהודאותו **בשלב מוקדם** יחסית של ההליך הפלילי, עובר להשמעת הטיעונים לעונש בעניינו ומתן גזר הדין. אכן, לא אחת בבית המשפט נתקל בנאים שמודים במסגרת הסדר טיעון בעבירות המיחסות להם (לרוב, לאחר תיקון כתוב האישום), ומופנים לשירות המבחן על מנת זהה יגבש את המלצתו לעניין העונש. או אז, כאשר הנאשם מבין או משער מסיבותיו הוא, כי המלצתו של שירות המבחן צפואה להיות שלילית, ולא כל שכן כאשר כבר התקבל תסקיר שלילי, הוא מבקש לסתת מהסדר הטיעון שגובש לחזר בו מהודאותו, מתוך חשש שהוא לנוכח המלצת שירות המבחן בבית המשפט יחמיר בעונשו. במקרים כגון אלו גובר החשש שהוא בבקשתו של הנאשם לחזר בו מהודאותו אינה כנה ואמיתית, אלא נובעת אף ורק מחששו לקבל עונש אחר מזה שציפפה לו.

אולם, הנאשם שבפניי הכחיש את ביצוע העבירות כבר במהלך פגישתו עם שירות המבחן, ועוד לפני שהיא הייתה לשירות הזדמנות לגבש את המלצתו, בוודאי לפני שהנאש ידע מה תהיה המלצה. כאמור, הנאשם לא מתין לקבל את התסקירות שכך הכחיש את ביצוע העבירות שבנה הודה, אלא עשה כן כבר בעת הפגישה שלו עם שירות המבחן.

לדעתו, יש בעובדה זו כדי להיעיד אודוט כנות מניעו של הנאשם. שכן, מطبع הדברים, אילו היה מדובר בנאים תכיסין ומיניפולטיבי, כמה פשוט היה עבורי לדבוק בהודאותו גם בפגישה שנערכה בשירות המבחן, ובכך לשמור את האפשרות שבית המשפט יגוזר את עונשו לכוון, על סמך כתוב האישום המתוקן (ראו והשו **ענין אمسلم; ענין שניידר**). חלף זמן, הנאשם בחר לכת Achuz צו מצפונו והעלה את גרסת החפות בעת פגישתו בשירות המבחן. מה גם, שלמעשה הבהיר זו את ביצוע העבירות, בין היתר, התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם נושא אופי שלילי. קר שלדי, ישנו ספק רב אם הנאשם יוכל לזכות ביתרון דין כלשהו או תועלת פוטנציאלית מכך שבחר לחזר בו מהודאותו כבר בשלב זה של המשפט.

אדרבא, לשם הוכחת חפותו, הנאשם אף מוקן להסתכן בכך שהעונש שיגזר עליו בסופו של יום יהיה חמור יותר מזה שהוא נגזר אליו omdat בהסדר הטיעון, וזאת בשים לב לכך שהוא עלול להיות מושרע בכתב האישום המקרי והמחמיר יותר, וועובר לגור דין (כל שהוא ירושע) לא תזקף לזכותו העובדה שחסר את שמיית עדותה של המתלוונת וזמן שיפוטו יקר.

לאור האמור, שכונעתי כי במקורה הנדון הנאשם העלה את טענת החפות, הן בפני שירות המבחן והן בפני בית המשפט, לא מתוך שיקולים טקטיים גרידא, אלא מתוך רצון כן ואמתי להוכיח את צדקת טענותיו ומתחר אמונה שלמה בחפותו.

13. שנית, אף מהתרשומות הבלתי אמצעת ממן הנאשם ומדבריו אשר נשמעו בפניי ביום 04.04.2017, סבורתני כי בקשתו לחזור בו מן ההודאה **אינה** בבחינת אקט תכיסני **ואינה** טמונה בראון לנצל לרעה את זכויותיו הדיניות, אלא בראון כן ואמתי להוכיח את חפותו.

כאן גם יצוין, כי שלא כدرכם של נאים רבים המבקשים לחזור בהם מהודאותם, הנאשם שבפני אינו בא בטרונה כלפי עורך דין ולא טען כי הופעל עליו לחץ פסול להודות בכתב האישום. כל שטען הנאשם בפניי היום הוא כי לאור קשייו בשפה העברית ושבדיין לא נכח מתרגמן מטעם בית המשפט (בעוד שהדים תורגם על ידי בת דודתו, שאינה דוברת כראוי את השפה האנגלית), הוא לא הבין לעומק את מהותו של הסדר הטיעון ואת משמעות הودאותו בכתב האישום המתוקן.

אמנם בפרוטוקול הדיון מיום 11.12.2016, בא כוח הנאשם הצהיר כי הקRIA לנאים את כתב האישום המתוקן, וכי לאחרון הבין את תוכנו והסכים להסדר, וה הנאשם הצהיר כי קרא את כתב האישום והבין את תוכנו, אישר את הסדר הטיעון, ואף הצהיר כי הוא מודע לכך שבית המשפט איננו חייב לכבד את ההסדר וכי אם העונש שיגזר עליו יתרוגם מזה שהוסכם עליו, המאשימה תהא רשאית להציג עדשה אחרת ככל שיוגש ערעור. אולם מקראית הפרוטוקול האמור, אכן עולה כי לא נכח בדיון מתרגמן מטעם בית המשפט לשפה האנגלית.

בהתאם האמור, מקום בו עסקין בנאים שאינו דובר כדבאי את השפה העברית, וכאשר הודהו ניתנה בדיון שלא נכח בו מתרגמן (על אף שהדברים תורגמו על ידי בן משפחה), הרי שנדמה כי לא יהא זה ראוי, ולו למראית עין, לחייב את הנאשם לעמדת אחורי הודהתו ולא לאפשר לו לחזור ממנה.

14. מטעמים אלו, וזאת חשוב להדגיש, מצאתי כי מתקיים לכל הפחות ספק בדבר אמימות הודהתו של הנאשם בעבירות שוייחסו לו בכתב האישום המתוקן.

15. סוף דבר, לאור העובדה כי בקשתו של הנאשם לחזור בו מהודאותו הועלתה בשלב מוקדם באופן ייחסי של ההליך הפלילי, לאור התרשומתי כי הבקשה נובעת ממניעיםכנים, וכי הנאשם אינו מונע משיקולים טקטיים או מרצון לזכות ביטרון דיןוני כזה או אחר, ובשים לב לכך שההודאה ניתנה בהיעדר מתרגום בעוד שה הנאשם אינו דובר כראוי את השפה העברית, ומשמעות הספק שמצאת באמימות הודהתו - הריני מתיירה לנאים לחזור בו מהודאותו.

16. בשולי הדברים יאמר, כי לא נעלמה מענייני העובדה שה הנאשם ציין בפני בית המשפט כי חלק מהדברים האמורים בכתב האישום המתוקן הם נכוןים, והדברים גם למדו מטענת הסגנור, לפיה הנאשם "חזר בו מהודאותו **בחלק ניכר** מעובדות כתב האישום" (עמ' 11, שורות 15-16 לפרטוקול). טענה זו תוכל להתברר כדבאי במסגרת הדיון לפי סעיף 144 לחסד"פ, שעתיד להעיר עוזר לקביעת מועדים להבאת ראיות בתקין.

**ניתנה היום, כ"ד ניסן תשע"ז, 20 אפריל 2017, בהעדך
הצדדים.**

עמוד 5

